

Fills hiperprotegits de pares hiperpreocupats

Pares que s'excedeixen en les seves funcions i fills cada cop més infantilitzats. És el panorama que descriu la periodista Eva Millet en el seu nou llibre *Hiperpaternidad. Del modelo mueble al modelo altar*, del que ens parlaven a *l'Ara* en el primer número de 2017.

Les causes d'aquest nou model de paternitat són diverses. En primer lloc, les famílies són molt més reduïdes, tenim menys fills i més tard. Ha desaparegut també el concepte de "tribu familiar", on tothom tenia un paper a l'educació dels fills, i s'ha canviat pel model mare-pare-fill. Posem als fills al centre de les nostres vides i prenem les nostres decisions en funció del que els hi va bé a ells.

Es tracta d'una moda o tendència "educativa" que va començar a ser freqüent als Estats Units, però de la que comencem a veure els efectes a casa nostra. Els hiperpares són aquells pares que sobre protegeixen els seus fills, els col·loquen entre coixins de cotó i no els deixen fer experiència de la realitat per por que s'hi facin mal. Un signe de la presència d'aquesta tendència és el fet de portar-li la motxilla al teu fill/a després de l'escola. Per a Millet, "si pesen massa, se'ls hi poden treure un parell de llibres, però és important que els nens es responsabilitzin de les seves coses". Un altre signe és preguntar i consultar sistemàticament tot als nens, des de què volen per sopar fins a si volen banyar-se. Una família no és (ni ha de ser) una democràcia, i els pares han de ser pares, no "amics".

Els pares hem de ser conscients que la nostra tasca consisteix en anar desapareixen poc a poc de la vida dels nostres fills, de manera gradual, fins que estiguin preparats per a deixar-se anar completament. Ensenyar-los a caminar, encara que caminant puguin caure, però no caminar per ells per por a que es facin mal. Si fem això correm el risc que no caminin mai.

La hiperpaternitat, adverteix Eva Millet, és un model que genera nens amb moltes més pors, baixa tolerància a la frustració i poca autonomia: adults infantilitzats, en fi, gens preparats per enfrontar-se a la vida. Recorda a un concepte de la psicologia, el d'identitat hipotecada. Els nens de pares hiperprotectors tenen la identitat hipotecada, perquè mai s'han vist en la necessitat de començar a construir-se la seva pròpia. Tot s'ho han trobat

fet, i això és el que segueixen esperant del futur. En canvi, escriu Millet, “educar és deixar anar els fills. Encara que a un nadó l’hàgim de protegir, també hem de donar eines als nens per a què facin el seu camí”.

És important reflexionar sobre la nostra manera d’educar els fills. La tasca de pares no és gens fàcil, i la perfecció és una utopia que no val la pena ni perseguir. Però el tipus de relació que establim amb ells es converteix en els fonaments del seu futur, i cal ser conscients d’això.

Enric Fernández Gel

Professor de L’Atelier de Sarrià

Filòsof

